

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko U. Sp. z o.o. w J.

o zapłatę odprawy i odszkodowania za okres obowiązywania zakazu konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt III Pa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 29 września 2015 r. zmienił
zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 16 lutego
2015 r. w ten sposób, że oddalił powództwo M. S. o zasądzenie od pozwanej „U.”
Spółki z o.o. w J. odprawy pieniężnej.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na
zarzucie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1
ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z
pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników i wnosząc

o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz oddalenie apelacji strony pozwanej, a także o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ma mieć poważny, istotny i uniwersalny charakter. Powinno wywoływać zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie być dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a jego rozstrzygnięcie mieć znaczenie zarówno do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyniać się do rozwoju judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., IV CSK 577/13, niepublikowane). Skarżący powinien oprócz sformułowania zagadnienia przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie

powstało. Zagadnienie to powinno być nadto istotne z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2014 r., IV CSK 78/14, niepublikowane). Nie może mieć zatem charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., V CSK 66/14, niepublikowane).

W ocenie Sądu Najwyższego, skarżąca nie spełniła tych wymagań, formułując następujące zagadnienie prawne: „czy brak zgody pracownika na cofnięcie przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę lub wypowiedzenia warunków zatrudnienia, w sytuacji dalszego istnienia przyczyny niedotyczącej pracownika i stanowiącej wyłączny powód dokonania tych wypowiedzeń, należy ocenić jako współprzyczynienie się pracownika do rozwiązania umowy o pracę, skutkującego utratą prawa do odprawy, którą w przeciwnym razie pracownik otrzymałby na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników”.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że powódce złożono oświadczenie o wypowiedzeniu warunków umowy o pracę, wobec czego stanowisko odnośnie do skutków odmowy wyrażenia zgody na cofnięcie oświadczenia o definitywnym wypowiedzeniu umowy o pracę w kontekście prawa do odprawy nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Skarżąca nie przedstawiła też żadnej argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało.

Wskazać trzeba także, że w kwestii prawa do odprawy pracownika, któremu w trybie indywidualnym wypowiedziano jedynie warunki pracy i płacy, w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że świadczenie to przysługuje tylko wówczas, gdy przyczyny niedotyczące pracownika stanowiły wyłączną przyczynę rozwiązania stosunku pracy. W określonych okolicznościach faktycznych rozwiązanie umowy o pracę na skutek odmowy przyjęcia przez

pracownika proponowanych warunków może stanowić współprzyczynę tego rozwiązania, co wyłącza prawo pracownika do odprawy w myśl art. 8 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2009 r., II PK 38/09, LEX nr 1615096 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). Sąd Okręgowy przyjął, biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, że w podobny sposób do rozwiązania stosunku pracy przyczyniła się odmowa powódki wyrażenia zgody na cofnięcie przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego. Jest to element stanu faktycznego (co zresztą zauważyła również skarżąca), który w każdej sprawie może kształtować się odmiennie, wobec czego problem powstały na tym tle nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia prawnego, co wyklucza stwierdzenie, że mógłby mieć istotne znaczenie dla systemu prawa.

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi kasacyjnej, wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).